

[Grønning.]

lidt siden vil jeg gerne sige, at det er min og mit Partis Opfattelse, at det danske Landbrugs Organisationer har nøjagtig samme Ret, hverken mere eller mindre, men netop samme Ret som andre Organisationer til ad Organisationsvejen at fremme deres Interesser.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om Svinereguleringen nu ikke kan ophæves. Den blev i sin Tid, da England fastsatte bestemte Eksportmængder, indført for at begrænse og fordele Produktionen. Men denne Opgave foreligger ikke i Dag, hvor Eksporten er fri, hvor der ikke er Udsigt til Overproduktion, men hvor man snarere maa befrygte, at det kan blive svært nok at holde Produktionen oppe paa den hidtidige Størrelse. Fordelingen mellem Baconsvin og Tysklandssvin foregaar paa tilfredsstillende Maade inden for de enkelte Slagterikredse og ved Slagteriernes indbyrdes Samarbejde og kan saaledes heller ikke motivere Opretholdelsen af denne kostbare Foranstaltning.

Saa vidt vides, koster Reguleringen aarlig $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr. eller godt 1 000 Slagterisvin om Maaneden, og i en Tid, hvor Produktionen ved Forholdenes Udvikling belastes med meget tunge Byrder, burde det være en Selvfølge, at man fjernede alle overflødige Udgifter, og hertil maa efter en meget udbredt Opfattelse det Millionbeløb, som Reguleringen medfører, henregnes. Nogen Risiko kan der formentlig ikke være derved, da det foreliggende Materiale vil tillade Genoptagelse af Reguleringen, om Forholdene senere skulde nødvendiggøre dette. Jeg henstiller i hvert Fald til den højtærede Minister at ophæve denne Foranstaltning, som Forholdene har overflødiggjort.

Landøkonomisk Driftsbureau har som sædvanlig i Oktobermeddelelsen givet en foreløbig Beretning om Landbrugets økonomiske Tilstand i det forløbne Regnskabsaar. Man kan ikke sige, at denne Beretning har afsat sig synderlige Spor i den Finanslovdebat, som nu vel snart er til Ende. Dog er Beretningen langt fra uden Interesse, og de Oplysninger, den giver, er, om ikke sensationelle, saa dog af en saadan Art, at de nødvendigvis maa yde et vægtigt Bidrag til Bedømmelse af Landbrugets økonomiske Situation og dets Evne til at bære de nye Byrder, som Krigstiden og de dermed følgende Restriktioner paalægger det.

En ganske særlig Interesse faar Beretningen derved, at den omfatter det Regnskabsaar, hvor der efter alle sagkyndiges

Mening blev avlet den største Høst, som hidtil har staaet paa Danmarks Jord. Bemærkelsesværdigt er det derfor, at dette store Høstudbytte ikke blot har medført en Nedgang i Forrentningsprocenten i Forhold til det foregaaende Aar, men ogsaa en Gennemsnitsforrentning af kun 3,3 pCt. eller kun $\frac{2}{3}$ af normal Forrentning af Landbrugets Handelsværdi. Lavest er Forrentningsprocenten for Gaardmandsbrug og det større Landbrug, hvilket var at forudse efter den Korn- og Svinepolitik, der er ført; men heller ikke det mindre Landbrug har haft et godt Udbytte. Et Arbejdsvederlag af 1 769 Kr. for en Husmandsfamilie er mindre, end rimeligt er for den Arbejdsindsats, der sædvanlig ydes. Regner man med en normal Forrentning paa 5 pCt. af Handelsværdien, bliver det gennemsnitligt et Nettounderskud paa 48 Kr. pr. ha mod 40 Kr. i 1937—38.

Regnskabsaaaret kan altsaa karakteriseres ved et stærkt stigende Høstudbytte og en betydelig Forøgelse af Underskuddet og dermed følgende formindsket Rentabilitet. Naar saadanne Faktorer falder sammen, er der meget, der tyder paa, at der maa være en Grundfejl i Landbrugets økonomiske Placering inden for Samfundet, og en saadan Fejl er da ogsaa let at faa Øje paa i den Beskatning, som er gennemført paa faste Ejendomme. De Landbrugere, som gennem en lang Aarrække — stort set, saa længe den nuværende Regering har styret — har maattet arbejde med Underskud, er ganske klar over, at en væsentlig Del af dette Underskud direkte fremkommer ved det offentlige Skattekrav paa fast Ejendom. I det her omtalte Regnskabsaar staaer et Nettounderskud paa 48 Kr. pr. ha over for en Ejendomsbeskatning paa ca. 30 Kr. pr. ha. Heri aabner sig rig Mulighed for en Nedbringelse af Underskuddet, naar Forholdet er dette, at henimod Halvdelen af Underskuddet er fremkommet ved en Over- og Særbeskatning af Landbruget som Erhverv.

Man kan i denne Forbindelse ikke undlade at tænke paa, hvor længe Borgersindet skal kunne forliges med en Ejendomsbeskatning, der konfiskerer Udbyttet af Landbrugets egen Kapital i Bedriften, forøger Underskuddet med ca. 30 Kr. pr. ha og nu foretager Indgreb i den nødvendigste Driftskapital efter forudgaaende Opsugning af Landbrugets Reserver. Men disse Skatter, som efter alt at dømme vil være i fortsat Stigning, medmindre der sættes Bremsekodser paa, har jo ogsaa naaet deres hidtidige Kulmination paa en Tid, hvor Borger-